

ปริเวณนาการ

อ้างอ้างอย่างไรก็ไม่รู้
นอนหลับก็เฝ้าแต่ฝันร้าย

คิดหวั่นไหวใจไม่อย่างคิด
อกใจไหวหวาดมีแว่นแว่น

แว่นเสียดปิ่นเมรียังกุ่มปมพา
เห็นร่างร่ำร้องผล็อยทีละคน

ย่นเสียดรางทองนครนระไทย
ประอดิศาลตรรหันนี้สื้ออะไร

ข้าแล้ว ข้าเล่นและข้าร้าย
เจ็บแล้วไม่จำไม่รพพา

ก็แม่ก็ทนายอาลัยร่ำ
เพียงศพจะเผาสุ้งตามกระมล

มีไฟตัวไฟอันดอยด้าง
ฆ่าข้างแล้วจะมัดด้วยใบบัว

ไม่มีแล้วไม่มีที่จะพึ่ง
เห็นอยู่ก็แต่หัดักที่ปีกแฉอด

สุณเสียดลักกรรมทั้งประเทศ
สุณใจ เสียดใจทั้งแผ่นดิน

คาบเลียดดาบร้ายยังมีด้าง
กระหนัหรือจะให้มากลับคำ

ลิ้มเสียดโฮตฤกระนั้นหรือ
ลิ้มคิดลิ้มแต่เงี้ยวคางดา

สัจสารเจ้าขุนทองจะร้องไห้
เวทนาฏก็แต่พระนคร

หวอดไหวใจอยู่ไม่เลือนหาย
เหลียวหาแต่หายไปทั้งนั้น

ไม่รู้ถูกรู้ผิดแล้วตัดฉันท
นั่งเจ็บก็แต่อันอยู่อิงอิง

เห็นสืเลียดสาดกลางถนน
เห็นใบไม้หั่นทีละใบ

แต่สาดพาดใบอยู่ไหวไหว
มีไอนเทเลียดมาสาดทา

เห็นคนตื้อดวาทหรือไรหนา
ใครคนเช่นฆ่ายังดอยนวล

ก็ดูถูกพราดะห้อยหอน
สับสุณสับสวดไม่ได้ดัด

เผาฟางดอันดุ่มยังดลุมหัว
ดัดข้ออย่างไรไม่รู้แล้ว

เพียงเสียดลักสักหนึ่งอันแนแน
สุณสินีดองแก้วมณีนีล

จึงเกิดภาดอาภไปทั้งอัน
สุณเสียดก็เพราะลิ้นมโนธรรม

ใจโคกยังมีสรวังระงมร่ำ
อ่าอย่างดอย่างจำที่แล้วมา

ลิ้มเสียดว่าคือใครคนฆ่า
แผ่เถิดเมตตา-มาตกร

อณญาณเจ้ายากไร้ยังเร่ร่อน
ผู้มีารยังหลอกหลอนอยู่เต็มเมือง ฯ

ไพฑูรย์ ธัญญา

ระลึกเหตุการณ์ “พฤษภาทมิฬ” ที่กำลังถูกทำให้ลืม